

"OPĚT" MIMOŘÁDNÝ LIST

FARNÍHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V NOSISLAVI

úterý mimořádné staršovstvo on-line
středa příprava ke confirmaci on-line
čtvrtek biblická půlhodina zveřejněna na YouTube, na internetových stránkách sboru podrobný návod a odkazy)
pátek zveřejnění nábožka
sobota mimořádná akce pro konfirmandy (možná)
neděle bohoslužby v Husově domě

Děkujeme velmi za Vaše dary a příspěvky do sbírek.

Budeme vděční za nabídku pomoci s roznášením těchto listů.

Nechceme rozhodně přispívat k šíření infekce ani způsobovat zátěž nemocnicím. Bohoslužby budeme proto nadále především vysílat on-line, distribuovat mimořádné listy s kázáním. Zároveň je samozřejmě možné se vši obezřetností do shromáždění přijít (s rouškou či respirátorem).

Toto hezké miminko dívčího pohlaví se narodilo manželům z našeho sboru ve středu 24. února.

Uhádnete komu a jak se jmenuje?

Zn. soutěž o hodnotné ceny.

ROZHOVOR S NIKODÉMEM

HANA DUCHO, FARÁŘKA V PARDUBICÍCH

Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, člen židovské rady. Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.“ Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ Nikodém se ho otázel: „Jak se to může stát?“ Ježíš mu řekl: „Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš? Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme o tom, co známe, a svědčíme o tom, co jsme

viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Jestliže nevěříte, když jsem k vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských? Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil z nebes, Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. (Jan 3,1-17)

Milí přátelé v Kristu,

Musíte se znovu narodit – říká Ježíš Nikodémovi.

Je to zvláštní setkání. Odehrává se v noci. Nikodém je zbožný, vzdělaný žid. Nejspíš nemá odvalu přijít za Ježíšem během dne. Nechce, aby ho s ním někdo viděl.

Dost možná ale vyhledává Ježíše v noci, protože noc je tou správnou dobou, kdy si může ujasnit podstatné otázky o životě.

V noci je svět jiný než během dne. Bývá ticho, klid, tma. Noc otevírá prostor pro naše tajemství a naši hloubku. Dovoluje nám dotknout se sebe sama, svého nejhlubšího já. V noci někdy nemůžeme spát, protože hodně přemýšlíme. O sobě, o životě, o vztazích. Pokoušíme se zodpovědět

otázky: proč se mi tohle děje? Proč se ke mně tamten člověk takhle zachoval? Co se svým životem můžu teď udělat? Kam vůbec můj život směřuje? Žiju skutečný život? Nechybí mi něco?

Takové otázky si většinou během dne nepřipouštíme. Nemáme na ně čas. Asi se jim i záměrně vyhýbáme. Přikryjeme je prací, starostmi, zábavou, rozhovory o počasí. V noci však ty úvahy kolikrát přijdou úplně samy. A my jsme na ně sami.

Teprve noc také některým lidem dovoluje plakat. Za bílého dne by se za své slzy styděli, i kdyby je při tom nikdo neviděl. Pláčou jen v noci. A tak i na ty slzy jsme někdy sami. V noci.

Nocí ale můžeme procházet i během dne a dnů, týdnů. Prožíváme různé noci víry, naděje i lásky. Cítíme se v nich strašně sami...

Nikodém jde v noci se svými životními otázkami k Ježíšovi. Vykročuje ze své samoty. Tuší, že u Ježíše může najít odpověď na své nejniternější zápasy. U tebe, Ježíši, dojdu poznání, pokoje, rozřešení, naplněného života. Něco mi v tom životě pořád chybí. Nevím, co to je, jak to vyjádřit. Myslím, že život. Já toužím po životě, ještě jiném, než který žiju. Co je to ten opravdový život? – Ty, Ježíši, mi na to dej odpověď.

Nemusíme na své noční úvahy o životě a na své zápasy zůstat sami. Smíme s nimi přicházet k Ježíšovi. V modlitbě, ve ztišení. Nebo můžeme přicházet k lidem, kterým důvěřujeme.

Evangelický farář Alfréd Kocáb, který působil ve sboru u Salvátora v Praze, nabízel lidem noční rozhovory s modlitbami. Tato setkání byla nazvána Hovory s Nikodémem. Vytvářel tak bezpečné prostředí pro lidi, kteří touží po naplněném životě, ptají se po smyslu, hledají. – Je dobře, když na otázky noci máme za kým přijít. A je dobře, když druzí mají důvěru a přijdou se za námi.

Musíte se znovu narodit. Zve Pán Ježíš. Abyste poznali, co to opravdový život je, musíte se znovu narodit. Když se znovu narodíte, spatříte Boží království. V něm začíná naplnění vašeho života.

Nikodém Ježíšovi nerozumí. Ptá se: Jak se může starý člověk znovu dostat do těla matky a znovu se narodit? Já bych se ptala stejně. A možná bych pokračovala, co všechno pro to narození mám udělat? Kolik knih ještě musím přečíst? Jaká duchovní cvičení mám praktikovat? Jaké životní změny musím vykonat? Dej mi, Pane, nějaký přesný návod. Já ho zvládnu, já jsem po mnoha stránkách výkonný člověk. Jak se svými silami, dovednostmi narodím znovu, abych spatřila Boží království?

V řeckém originále jde o slovní hříčku. Narodit se znovu se přesně řekne narodit

se shůry. Někdy říkáme: Komu není shůry dáno, tomu není pomoci. A ono to platí i zde. Nové narození, si nijak nemůžeme opatřit sami. Je nám dáno jako dar. Shůry. Odjinud, od Boha. Není to nic našeho, nic lidského. My to smíme přijmout, vlastně se nechat Bohem znovu narodit.

Jsmo narození shůry. To Boží nás bytostně týká. Prostupuje námi, zasahuje celou naši osobu.

Jedna věc je naše narození tělesné, biologické. Jiné narození je to nové, shůry, duchovní. Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch.

Voda a Duch. To jsou dva živly, které nutně potřebujeme k životu. K růstu, k pohybu dopředu. Jsou to také dva živly přítomné při svátosti křtu.

Voda symbolizuje očištění od hříchu, starého způsobu života k životu s Kristem. Duch svatý je síla, která to všechno dala a dává do pohybu.

Ježíš Ducha přirovnává k větru. Říká, že Ducha podobně jako vítr slyšíme, ale nevíme odkud přichází a kam směřuje.

Co to znamená? Kdo je nově narozený, tak vlastně vůbec neví, jak přesně k tomu došlo. Nevymenuje své zásluhy, duchovní genetickou výbavu po rodičích, dispozice nebo dokonce dřinu, kterou pro to on sám musel vykonat. Člověk narozený z vody a ducha pokorně vyznává, že jeho nové narození, víru, mu daroval Bůh. Protože to Bůh chtěl a svobodně se rozhodl. To, že jsme uvěřili a rozhodli se pro Krista není dílem naším, ale dílem Ducha svatého.

Člověk narozený z Ducha taky ale nemůže s přesností říct, kudy se jeho život bude ubírat. Nevíme, kam nás Duch Boží nasměřuje. Smíme mít samozřejmě své plány, sny, představy. Současně bychom měli Bohu, Duchu svatému ponechat svobodu, že on nás povede tak, jak chce on.

Musíte se znovu narodit. Kde jsme k takové možnosti vlastně přišli? Jak je to možné, ptá se Nikodém?

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Odpovídá Ježíš.

Možné to je proto, že Bůh miloval a miluje svět. Miluje v něm všechno živé i neživé. Miluje každého člověka. Za naším biologickým narozením i znovuzrozením stojí tedy láska. Láska našich rodičů. A láska Boží, která nás přesahuje. Jsem dítě lidské a jsem dítě Boží. Dítě milované, i kdyby mě nikdo z lidí nemiloval. V lásce bezpodmínečně přijaté, i kdyby mě nikdo z lidí nepřijal.

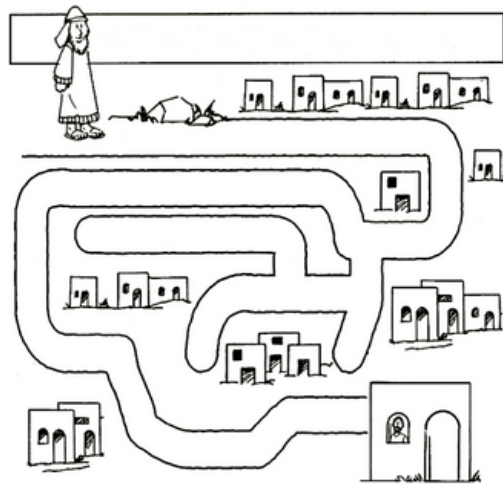
Bůh miluje tento svět. My svět a vše světské nemusíme (a ani nemáme) milovat. Důležité je, že ho miluje Bůh. On

celý svět láskyplně objímá. Díky tomu smíme ke světu jinak přistupovat, nově na něj pohlížet. Jakoby přes Pána Boha a jeho lásku. Smíme na svět pohlížet třeba s větším odstupem a nadhledem, že ne všechno, co vidíme a zakoušíme, je definitivní, konečné. Nebo, že ne všechno, co máme na dosah ruky, nás učiní skutečně šťastnými. Můžeme také na svět a na druhé lidi pohlížet s větším soucitem, když vidíme bolest.

„Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

Podobně jako Nikodémovi se i světu Boží láska ukázala v noci. V té tiché noci, kdy se narodil Ježíš v Betlémě. A podruhé ve velké noci, kdy Ježíš přemohl smrt a byl vzkříšen. Tyhle dvě noci přerodily celý svět. Celé stvoření. To nové už začalo a je přítomno mezi námi v Ježíši Kristu. Nové narození je narození pro život s Kristem. Abychom nezahynuli, ale měli život věčný. Do tohoto života s Kristem se rodíme každý den. Každé ráno. Znovu a znovu. Rodíme se do něj každou modlitbou, možná každým naším nádechem a výdechem. Věřím, že v plnosti se do věčného života narodíme v den naší smrti.

Pane, Ty chceš abychom žili. Děkujeme, že jsme se mohli narodit našim rodičům. A děkujeme, že jsme se v Kristu mohli narodit i pro tvé království. Amen

FS ČCE v Nosislavi,
Masarykova 156.

<http://nosislav.evangnet.cz>;
číslo bankovního účtu
2900034096/2010; IČ 48452831